

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ (Έβρ. ΙΑ΄ 9-10, 32-40)

Ὁ καιρός τῶν Χριστουγέννων, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔφθασε. Μιά ἐβδομάδα μᾶς χωρίζει ἀπό τήν κοσμοχαρμόσυνη μέρα τῆς Γέννησης τοῦ Θεανθρώπου. Οἱ καρδιές μας γιά μιᾶ ἀκόμη φορά καλοῦνται νά βιώσουν τό γεγονός τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, πού ἔρχεται. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει τήν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί μέσα ἀπό τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, στό ὁποῖο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξιστορεῖ τήν ἱστορία τῆς πίστεως ὄλων ἐκείνων τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν πού ἔζησαν πρῖν ἀπό τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέ τήν πίστη στίς ὑποσχέσεις καί τίς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μαρτύρησαν μέ τόν ἀγῶνα, τή θυσία καί τά θαύματά τους, γιατί ἔζησαν καί αὐτοί «μετά Λόγου», ὅπως θά πεῖ ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἰουστῖνος. Οἱ Ἅγιοι τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς ζοῦσαν καί αὐτοί ἐμπειρίες θέωσης, γιατί μετεῖχαν στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, στόν πνευματικό δηλαδή ἀγῶνα γιά κάθαρση καί φωτισμό ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Θά περιορισθῶ στήν ὑπενθύμιση δύο σημαντικῶν ἀναφορῶν στό θέμα αὐτό. Πρῶτον τῆς τόσο γνωστῆς φράσεως τοῦ Ψαλμοῦ τῆς μετανοίας (Ν΄): «καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», πού δείχνει τόν ἀγῶνα γιά κάθαρση τῆς καρδιᾶς καί γιά ἀγιοπνευματικό φωτισμό, καί δεύτερον τοῦ λόγου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «...ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι» (Β΄ Πέτρ. ζ΄ 21), πού ἀναφέρεται στόν φωτισμό τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐπάρχει ὅμως καί μιᾶ διαφορά ἀνάμεσα στούς Ἁγίους ἐκείνους καί στούς Ἁγίους τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού τήν ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὅλοι ἐκεῖνοι, μᾶς λέει, δέν ἔζησαν τήν πραγματοποίηση τῆς μεγάλης ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔλαβαν δηλ. τήν τελειότητα καί μονιμότητα τῆς σωτηρίας. Δέν πρόλαβαν στή ζωή τους τήν ἐνανθρώπηση, τή σάρκωση,

τοῦ Θεοῦ Λόγου. Γιατί; Για νά μή «τελειωθοῦν χωρίς ἐμᾶς», ἀπαντᾷ ὁ Ἰδιος. Για νά λάβουμε καί μείς μαζί τους τή σωτηρία. Ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε ἓνα σῶμα, εἶναι μεγάλη εὐχαρίστηση νά μετάσχουμε ὅλοι μαζί στή δόξα τοῦ Θεοῦ.

Κάθε χρόνο, πού μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεός νά ἀκοῦμε τήν Κυριακή πρὶν ἀπό τὰ Χριστούγεννα αὐτή τήν Ἀποστολική Περικοπή, ξαναδεχόμαστε τήν ἴδια πάντα πρόσκληση. Ποιά εἶναι αὐτή; Νά ἀποδεχθοῦμε καί μείς τόν Χριστό, ὅπως οἱ Ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιά νά μετάσχουμε καί μείς στό «δεῖπνο τῆς βασιλείας», στούς «γάμους τοῦ Ἄρνιου». Γιατί εἶναι γεγονός, ὅτι δέν μπορεῖ νά δεχθεῖ κανεὶς τή σωτηρία, πού ὁ Χριστός προσφέρει, μαγικά καί αὐτόματα, ἀλλά μέ ἀγῶνα, γιά νά νικηθεῖ ἡ ἐπαναστατημένη θέλησή μας καί νά δεχθεῖ τή θεραπεία, πού τῆς προσφέρει «ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν», ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Για τή συμμετοχή μας στήν σωτηρία, πού ἔφερε στόν κόσμο ὁ Λυτρωτὴς Χριστός, ὑπάρχει μιὰ θεμελιακή προϋπόθεση, τήν ὁποία μᾶς φανερώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀδελφοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β΄ Κορ. ζ΄ 1).

Ὅλων ἡ σκέψη μας, ἀδελφοί μου, ὅλες αὐτές τίς Ἅγιες μέρες, ἀλλά καί ὅλες τίς μέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, πρέπει νά στρέφεται γύρω ἀπὸ τὰ θεόπνευστα αὐτά λόγια του, στὰ ὁποῖα βρίσκεται συμπυκνωμένος ὁλος ὁ χριστιανικός ἀγῶνας, πού ὀδηγεῖ στή σωτηρία, δηλαδή κάθαρση ψυχῆς καί σώματος ἀπὸ τὰ πάθη, ζωή καί πολιτεία ἀγιότητος, καί θεῖος φόβος, πού μετουσιώνεται βαθμιαῖα σέ θεία ἀγάπη.

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τραϊκάκης